

Küçük Kızıl Pandanın Sırrı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Kızıl Pandanın Sırrı

Aysel Banu YAVUZAL

Yeşil bir dağın yükseklerinde, bulutların zirvelerle saklambaç oynadığı yerde küçük bir kırmızı panda yaşamış. Kürkü sonbahar yapraklarının rengindeymiş ve halkalı, gür kuyruğu yumuşak bir atkı gibi etrafına sarılırmış. Kocaman kara gözleri, yanaklarında ve kulaklarında beyaz lekeleri varmış. Her gün kelebeklerin dans edişini izler ve keşke birlikte dans edecek biri olsa diye düşünürmüş.

Dağ seslerle doluymuş: çam ağaçlarının arasından vınlayan rüzgâr, kır çiçeklerinde vızıldayan arılar ve pürüzsüz taşların üzerinden şırıldayan dereler. Ama küçük kızıl panda yalnızca kendi sessiz adımlarını duymış. Tek başına bambu filizlerini kemirir ve bir yemeği paylaşmanın nasıl olacağını merak edermiş. "Keşke bir arkadaşım olsaydı," diye iç çeker, bıyıkları sarkarmış.

Bir sabah, gökyüzünde kanatlı bir gökkuşağı gibi bir renk cümbüşü geçmiş. Kızıl pandanın yakınındaki bir dala konmuş. Kuşun yeşil, mavi, mor ve bakır renklerde parıldayan tüyleri, turkuaz bir kafası ve küçük bir taç gibi dikilen parlak kırmızı-turuncu bir tepeliği varmış. "Merhaba!" diye şakımış kuş. "Ben bir Himalaya sülünüyüm. Senin adın ne?"

Kızıl panda o kadar utangaçmış ki neredeyse kuyruğunun arkasına saklanacaktı. Ama sülünün altın sarısı gagası öyle dostça bir gülümsemeyle kıvrılmış ki kendini tutamayıp dışarı bakmış. "Ben sadece küçük bir kızıl pandayım," diye fısıldamış. "Adım yok. Hiç arkadaşım da yok." Sülün daha da yaklaşmış. "Öyleyse bugün ikisine de sahipsin! Sana Kızıl diyeceğim, çünkü kürkün pas renginde."

Kızıl'ın kara gözleri yuvarlaklaşıp parlamış. "Kızıl!" diye tekrarlamış ve uzun zamandır ilk kez içinde sıcak bir ışık hissetmiş. Sülün kendini Moni olarak tanıtmış. "Keşfetmeyi çok severim," demiş uzun kuyruğunu kabartarak. "Benimle keşfe çıkar mısınız?" Kızıl o kadar hızlı başını sallamış ki bıyıkları titremiş. Birlikte dağın yeşil kalbine doğru yola koyulmuşlar.

Ormang  lleri   alılarının arasında saklamba   oynamışlar. Moni yaprakların arasında s  z  l  rken t  yleri parıldamış, Kızıl'ın halkalı kuyru  u bir kayanın arkasından dıřarı uzanmış.   ekirgeleri kovalamış ve komik řarkılar s  ylemişler. Moni'nin sesi bir   an gibi   ınlamış, Kızıl da ona mırıldanarak eřlik etmiş. "Bu řimdiye kadarki en g  zel g  n!" diye g  lm  ř Kızıl, utanga  lı  ı sabah sisi gibi eriyip gitmiş.

Uzun eğrelti otlarının oluşturduğu bir çalılığın yanında yuvarlanırlarken Kızıl tuhaf bir şey fark etmiş. Ağaçların arkasında dar bir patika gölgelere doğru kıvrılıyormuş. Patika neredeyse patilerinden biraz daha genişmiş ve ortasında otlar bitiyormuş. "Bak," diye fısıldamış. "Bir patika! Sence nereye gidiyor?" Moni turkuaz kafasını yana eğmiş. "Öğrenmenin tek bir yolu var," demiş sırtarak.

Kızıl'ın kalbi hızlı hızlı çarpmış. Patika karanlık ve gizemli görünüyormuş. "Belki de gitmemeliyiz," demiş kuyruğunu sıkıca kıvrarak. Ama Moni öne bir adım atmış ve parıldayan kanadını açmış. "Ben hep yanında olacağım," demiş yumuşak bir sesle. "Arkadaşlar birlikte cesur olur." Kızıl derin bir nefes almış ve başını sallamış. Yan yana, küçük patikayı izleyerek bilinmeyene doğru yürümüşler.

Patika, burunlarını gıdıklayan eğrelti otlarının arasından ve tünel gibi kıvrılan dalların altından geçmiş. Güneş ışınları yaprakların arasından süzülüp yere altın lekeler düşürmüştü. Moni morallerini yüksek tutmak için neşeli bir melodi söylemişti. Kızıl'ın kısa kara bacakları köklerin üzerinden tırmanmış, halkalı kuyruğu dengesini bulmasına yardım etmişti. "Bir yere varıyoruz!" diye cıvılamış Moni.

Sonra ağa lar a ılmış ve iki arkadaş da  aşkınlıkla nefesini tutmuş.  nlerinde gizli bir meyve bah esi uzanıyormuş! Sıra sıra ağa lar tombul, tatlı kokulu meyvelerle dolup taşıyormuş —kırmızı elmalar, altın sarısı armutlar ve mor erikler.  imenler yumuşak ve yeşilmiş, ortasından küçük bir dere şırıldayarak akıyormuş. "Bu gizli bir meyve bah esi!" diye fısıldamış Kızıl, gözleri hayretle parlayarak.

Meyveleri tatmışlar. Suları çenelerinden aşağı damlamış ve kıkır kıkır gülmüşler. "Herkesi haberdar etmeliyiz!" demiş Moni. Kızıl tereddüt etmiş. "Ama o zaman artık sır olmaz ki." Moni onu nazıkçe burnuyla dürtmüş. "Sırlar arkadaşlarla paylaşılınca en güzeldir," demiş. "Bir düşün, ne kadar çok mutlu yüz olacak!" Kızıl gülümsemiş. "Haklısın. Hadi gidip onlara anlatalım!"

Patikadan aŖađı koŖmuŖlar, kalpleri hafiflemiŖ. Dađdaki hayvanlara meyve bahesini anlatmıŖlar. nce diđerleri pek emin olamamıŖ ama Kızıl ve Moni nclk edip herkesi yreklendirmiŖ. "Bizi takip edin! Gvenli!" diye seslenmiŖ Kızıl. Hayvanlar birer birer kafileye katılmıŖ. Meyve bahesine vardıklarında havayı neŖeli ıđlıklar doldurmuŖ.

Dağdaki hayvanlar güneş batana kadar ziyafet çekip oynamışlar. Keşifleri için Kızıl ve Moni'ye teşekkür etmişler. "O patikayı izlemek cesaretti," demiş bilge yaşlı bir keçi. Kızıl, Moni'ye bakmış. "Birlikte cesurduk," demiş. O günden sonra meyve bahçesi ortak bir hazine olmuş ve küçük patika çok sevilen bir yol haline gelmiş.

Kızıl bir daha hiç yalnız kalmamış. Moni her gün onu ziyaret etmiş ve dağın yeni köşelerini keşfetmişler. Bazen minik mağaralar ya da pırıl pırıl dereler bulmuşlar ama hiçbir keşif dostlukları kadar tatlı olmamış. "Bugün neyi keşfedelim?" diye sorarmış Moni, Kızıl da neşeyle zıplayarak, "Birlikte olduğumuz sürece her şeyi!" diye yanıtlarmış.

Mevsimler geçtikçe kızıl panda ve Himalaya sülünü en iyi arkadaş olmuşlar. Meraklı ve cesur olmanın, yanında bir arkadaş varken çok daha eğlenceli olduğunu öğrenmişler. Ne zaman yeni bir patika görseler birbirlerine bakıp gülümser ve "Hadi nereye gittiğini görelim!" derlermiş.

Ve böylece yeşil dağda küçük kızıl pandanın sırrı artık sır olmaktan çıkmış—herkesle paylaşılan bir armağan olmuş. Çünkü Kızıl ve Moni bilirmiş ki en güzel keşifler bir arkadaşla yapılanlardır ve en büyük macera dostluğun ta kendisidir.